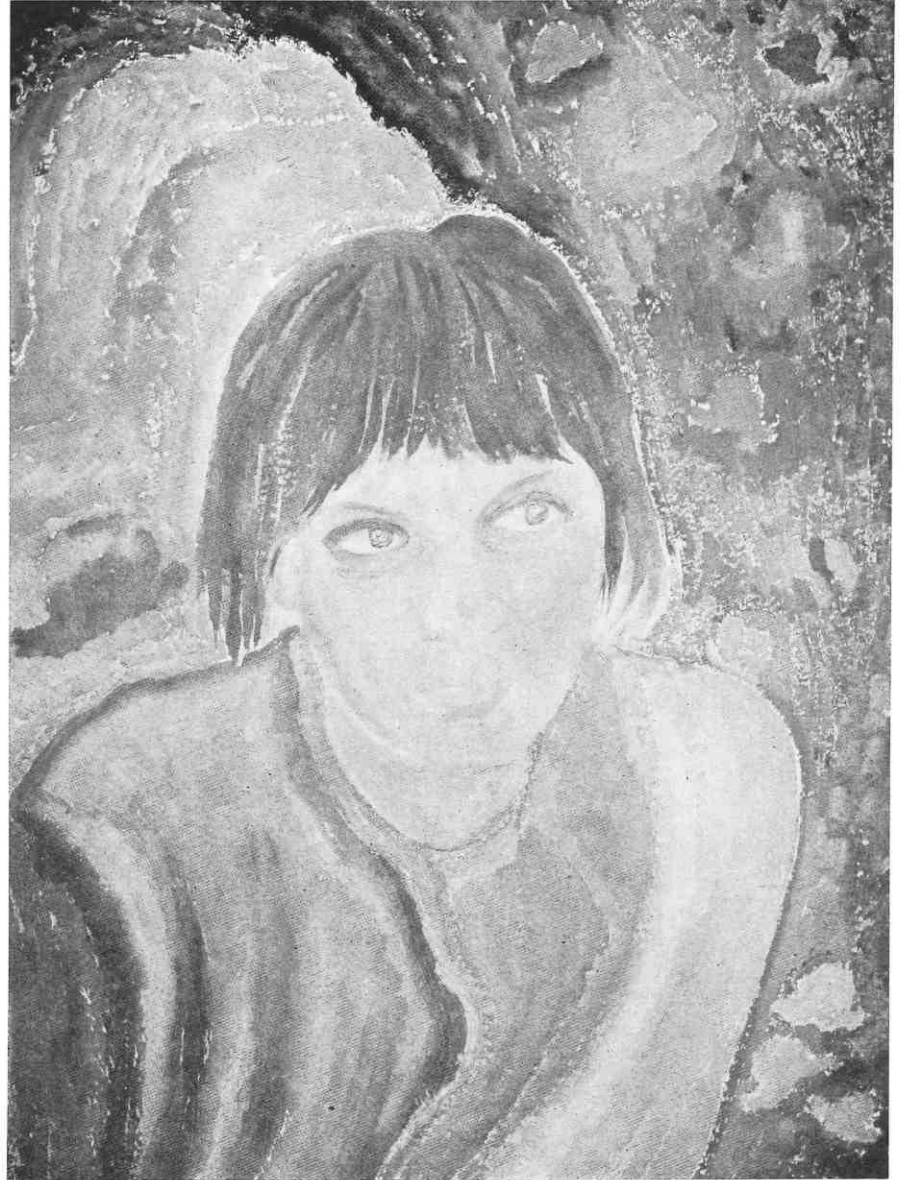

213

nevenka vučićević

izložba
u galeriji
društvenog
doma
trešnjevka,
1978.

tonko
maroević

Svojom trećom samostalnom izložbom Nevenka Vučićević se potvrđuje kao zanimljiva stvaralačka osobnost izrazita profila, a istodobno daje uvid u vlastitu likovnu radionicu, te proširuje područje stećenoga i osvojenoga nekim novim naznakama i mogućnostima. Premda pripada proslavljenom naraštaju polaznika kratkotrajne zagrebačke Akademije primijenjenih umjetno-

sti, javila se u javnosti razmjerno kasno i sasvim netipično u odnosu na svoje kolege: dok su se mnogi od njih istakli vještinom kombinatorike, ironičnim i igračkim odnosom prema svijetu, oslanjajući se na virtuozno poznavanje tehnika i materijala, Nevenka Vučićević je potražila najškrtrija i najelementarnija sredstva da izrazi svoje sasvim subjektivno viđenje i dubo-

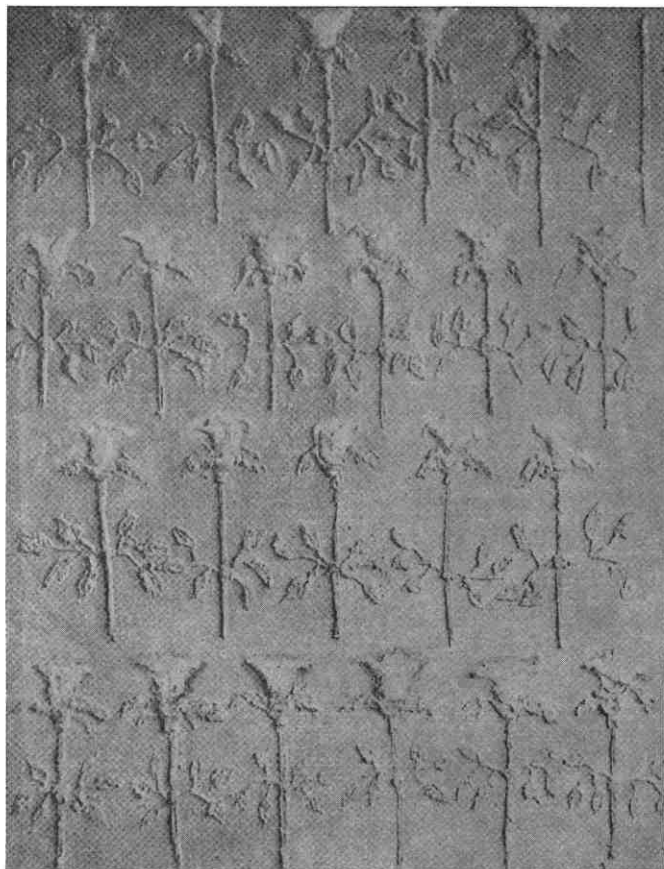
ku povezanost s ljudima i prirodom. Ciklusom monotipija izazvala je prije nekoliko godina opravdanu pozornost, jer je vratila dostojanstvo jednoj rijetkoj i zanemarenoj tehnici a ujedno se suvereno okušala u tumačenju psihološke i emotivne potke odabranih predložaka (najčešće, dakako, portreta, ali jednako uvjerljivo i pejzaža iz Istre i Zagorja).

Ljudski je lik i sada podjednako zaokuplja; međutim, raznolikošću pristupa pokazuje neočekivane raspone. S jedne su strane crteži olovkom, vješte i ujednačene modulacije srebrnosivog grafita po velikim bijelim ploham. Bilo da im je motiv staračka glava na jastuku ili figure u kafiću i autobusu, slikarica teži objektivističkom modeliranju, bez aure i sentimenta, što je posebno primjereno u prizorima iz svakidašnjice, zaustavljenima i kadriranim gotovo po načelu hiperrealističke »poetike«. S druge strane imamo temperu apartne kromatike i ustrelatog poteza, na kojima su lica često izražajno deformirana i puna prigušene patetike. Ipak, najnedvojbeniji, najodređeniji rezultati Nevenke Vučićević još su uvijek u tehnici monotipije, gdje suzdržanost kolorita i linearna stilizacija mekog, opuštenog obrisa potpuno odgovaraju ekspresionističkim sklonostima autorice; takvi su potreti — kako kaže M. Šolman — doista »odraz poniranja u samu jezgru bića«.

ante rašić

izložba
u galeriji
»vladimir
nazor«,
1979.

predrag
vuković

U modernoj i suvremenoj umjetnosti naročito je izražen pokušaj nadilaženja granica skulpture i slikarstva, njihovo međusobno prepletanje i prenošenje likovnih svojstava jednoga na drugo. Pri oblikovanju reljefa, granične vrste skulpture, gdje volumen ostaje vezan uz podlogu, a razlikuje se po stupnju otimanja mase iz plohe, skulptura se često približava slikarstvu — određenom upravo dvodimenzionalnom plohom, koja se potvrđuje ili negira. Razmjena nije jednosmjerna jer i slikarstvo poseže za načinima oblikovanja što postoje u reljefu i unosi ih u svoj likovni jezik. To približavanje pospješeno je uvođenjem raznolikih materijala na slikarsko platno i istraživanjima u primjeni boje na reljefu.